

ВИКЛИК

Олександр Габович, доктор фіз.-мат. наук,
головний науковий співробітник
Інституту фізики НАН України,
м. Київ

ВИКЛИК

Останній виклик, кігті й зуби,
Тремтить триколовий хвіст.
Його запрошували в клуби,
До їхніх неповторних міст.

І він зайшов, набрався сили
Та вже загрожує без меж
Жахливим привидом могили,
Яку наразі не минеш.

Уся земля – не суверенна,
Він – цар, апостол, деміург.
Орда прямує, нескінченна,
З тавром «Москва - Санкт-Петербург».

Але із Заходу конвої
У звіра викликають лють,
Бо це на нього йдуть набої,
Що кров'ю чорною заллють.

Сичить хижак, готує спротив,
Плекає ядерний екстаз,
І всі жахаються сволоти,
Що вкотре демонструє сказ.

Єдиний шанс – це вбити звіра,
Одним ударом навіки,
Щоб дітям ядерна сокира
Вже не давалася взнаки.

12 березня 2022 року

ДО ВІЙНИ

Весь світ відкрився в сяйві мрій,
Аж до Чиньоло та Ліньяно,
В Європі юній і старій
Я став сторінкою роману.

І вільний, на своїй землі,
Де вже немає меж на Збручі,
Я дихав запахом ріллі
І дерся на Карпатські кручі.

Серед церков і синагог,
У темнім затишку костьолів,
Я сам з собою діалог
Вів, ніби трохи збожеволів.

Блискучий Харків без війни,
Там гостював я у Сергія,
Полтавські бачив теплі сни,
Коломак – наче ностальгія.

У Львові був Захер-Мазох,
У Чернівцях і церква п'яна,
З дружиною ходили вдвох,
Нас на Ужі стрічала Ганна.

Потоцький край, Південний Буг,
І Краматорськ напередодні,
Ще не зруйновано навкруг,
Ми ще не тонемо в безодні.

Це тільки пам'ять, тільки флер,
І вороття уже не буде.
Прийшов до нас СРСР,
А там де він, там гинуть люди. ■

20 березня 2022 року